

ZEVENDE HOOFDSTUK.

NAAR BRUGGE.

Zannekin hoorde de kreten zijner achtervolgers en toch bleef hij staan. Vluchten walgde hem. Maar de woorden zijner vrouw : « Uw leven behoort niet meer aan u », klonken hem weer in 't oor en de hoofdman der Lampernische kerelen ijldde verder. Een aanvoerder mag niet onbezonnen naar zijn gevoelens handelen, doch moet overwegen en besluiten. En daarom rende de boer door de weiden en over de akkers, sprong hij over dammen en sloten. Koeien, die lagen te herkauwen in het reeds bedauwde gras, schoten schielijk op, en liepen verschrikt naar de watergang die hun den pas afsneed. Eensklaps struikelde Zannekin; hij rolde langs de helling van een kuil of een put, naar hij meende, maar kon zich nog vastklampen aan 't lange gras. De vluchteling was bijna in den IJzer gevallen.

Zannekins eerste gedachte was al zwemmend den overkant te bereiken, maar dan zou hij met een nat pak zijn tocht moeten vervolgen. De veerman, dien hij vertrouwen kon, woonde vlak bij.

Weldra klopte de boer aan een eenvoudige woning.

— Heidaar! riep de stem van binnen... Ik hoor u... en nu ben ik hier al, vervolgde de veerman, naar buiten tredende. Iedereen weet, dat Sanders zijn klanten niet lang wachten laat, maar koopman, 't zal u ook wel bekend zijn, dat men na zonsondergang dubbel betaalt.

— Talm toch zoo niet, Sanders ! zei de landman ongeduldig.

— Bij mijn ziel, 't is Claes Zannekin... en welke stemmen hoor ik ginder ?

— Die van krijgslieden, welke mij op de hielen zitten. Ik ben een vluchteling... Kom, spoed u !

— Zannekin vlucht ! Ha ! Joris, mijn neef, die te Lampernisse werkt, heeft mij dezen namiddag iets verteld van eene fiere rede... Claes, ge moet kalm zijn, kalm voor alles... Stap in mijn huis !

— Maar ik moet over !

— Neen, vertrouw op mij... Klim die ladder op... ik ben onmiddellijk bij u ! Doe nu wat ik zeg ! Sanders snelde naar den oever, duwde den rand zijner boot neer en liet het vaartuig half vol water loopen. Daarna sprong hij in zijne woning, grendelde de deur en begaf zich boven bij den vluchteling.

— Ik raad alles, zei hij, de heer van Lampernisse wil u gevangen nemen, nietwaar, omdat ge de hoofdman der kerels geworden zijt, zooals mijn neef mij heeft verteld ? Ik ben oud, maar wil toch ook 't mijne bijbrengen voor de goede zaak. Verberg u op dat zoldertje en vertrouw op mij.

Zannekin weifelde nog, maar toen Sanders hem krachtig de hand drukte, was hij gerust.

Eensklaps werd er geweldig op de deur geklopt.

— Ze zijn daar, mompelde de veerman. Ze mogen nog wat wachten.

— Doe open ! riep men buiten.

Sanders ontsloot stillekens een dakraampje.

— Doe dan toch open ! hernam een der ruwe gasten. Zeg, luie slaapmuts, moeten wij uw deur neerleggen ?

— Wie is daar ? vroeg de veerman, zijn hoofd door 't venstertje stekend. Ge doet mij verschrikken met al uw getier !

— En we zullen u nog meer angst aanjagen, als ge ons nog langer voor uw verwenscht hok laat schilderen !

— Ge spreekt nog al stout, piekesleeper, spotte Sanders. Ik ontsluit mijn deur, als 't mij belieft.

— Maar we moeten over, luiwammes ! 't Is hier toch wel het veerhuis zeker !

— Om u te dienen !

Wie is daar ? vroeg de veerman (blz. 52).

— Zet ons dan over !

— Verdachte personen mag ik niet over zetten.

— Verdachte personen ? Voor wie ziet ge ons aan ?

— Ik ken u immers niet, maar ik hoor wel, dat ge niet van de besten zijt. Eerlijke lieden gaan zoo niet te werk.

— Bij alle duivels, die kerel zou een mensch van ongeduld uit zijn vel doen springen !

— Spring uit uw vel, als ge er lust toe hebt, maar ik ga slapen. Goeden nacht !

Wie is daar ? vroeg de veerman (blz. 52).

— Hoor eens rekel, wij zijn soldaten van den heer van Lampernisse en we zoeken een vluchteling op.

— Nu weet ik zeker, dat ge liegt! Ge zijt hier onder den toren van Oostkerke en op dit rechtsgebied heeft de ridder van Lampernisse geen zier te vertellen. 't Ga u wel, hoor, ik kruip weer in mijn polk. En Sanders trok zijn hoofd in.

— Maar laten we ons zelf overzetten! riep een der krijgslieden, tot diengene, die het woord gevoerd had. Kom, ik heb vroeger aan den waterkant gewoond en weet van varen mee te spreken!

De soldaat-schipper snelde naar de boot en sprong er zoo driftig in, dat hij languit op den bodem viel en tegelijkertijd een bad nam, want, zooals de lezer zich herinnert, stond 't schuitje half vol water. De arme bloed dacht ongetwijfeld, dat hij in den IJzer terechtgekomen was. Luidkeels riep hij om hulpe.

— Redt, redt mij, kloeg de gast, die nog aan den waterkant gewoond had en van varen wist mee te spreken, redt mij, ik kan niet zwemmen... ik verdrink!

Bemerkende, dat hij toch in de boot lag, vervolgde hij even angstig: De boot is lek... ze zinkt.

De krijgsman was weer spoedig aan wal, nu voor goed van alle schipperij genezen.

— Hoort eens, wij moeten niet alleen over, maar ook dien koppigen veerman ondervragen, hernam de wapenknecht, die zich als aanvoerder van 't troepje scheen te beschouwen. We zullen dien luilak uit zijn huis sleepen.

— Ja maar, Rico, we zijn hier op 't rechtsgebied van den heer van Oostkerke, en deze zou het wel euvel kunnen opnemen, dat wij in de woning van een zijner mannen geweld gebruikt hebben.

— Onzin, de edelen behandelen ons vriendelijk.

— 't Is kwaad kersen eten met de grooten, want ze smijten de pitten naar uw neus. Laten we voorzichtig wezen!

— Alle heeren hebben nu hun onderlinge kibbelarijen

vergeten en zullen wat blijde wezen, als Zannekin gevangen is. En durft gij zonder den boer op 't slot verschijnen? Ik niet, want de oude ware in staat ons levend te laten villen. Ik vlucht liever... en dan nog zou hij ons opsporen en straffen. Kort en goed, die deur moet open en we sleuren den grijskop, die ons voor vagebonden aanziet, zijn nest uit!

Maar nu trad de veerman buiten.

— Ge moet niet denken, dat ik bang ben, zei hij kalm. Als het waar is, dat gij op 't kasteel te Lampernisse thuis behoort, dan zal de heer van Oostkerke morgen uw baas komen bezoeken, dat beloof ik u, lawaaimakers! Ge zult in 't kerkerhol wel wat minder praats hebben, denk ik. Ge gedraagt u nog erger dan Fransche soldeniers. Dat spreekt van mijn deur plat te leggen, mij uit mijn bed te trekken en wat weet ik nog al!

— Alle edelen zullen ons gedrag goedkeuren, want wij zijn uitgezonden, om Claes Zannekin gevangen te nemen, antwoordde Rico wat bedaarder.

— Nu liegt ge om er van te bersten! De meest geachte boer van Veurne-Ambacht, de rijke Zannekin, zou op de vlucht zijn!

— Gij weet van niets! Sedert dezen morgen is Zannekin een oproermaker! Hij heeft zelfs 't gezag van den graaf aangerand.

— Kruip in den grond, maar veeg eerst uw mond af, lasteraar! Zannekin een oproerling!

— Mijn makkers kunnen het getuigen. Onderzoek eer ge mij uitscheldt! hernam Rico nijdig.

— Zannekin een oproermaker! 't Is moeilijk om het te gelooven... maar ja, na hetgeen er met zijn kind gebeurd is... ja, na zoo'n voorval verandert een mensch...

— Zannekin is hier dus niet over de rivier gevaren? Maar misschien hebt ge hem niet herkend! zei de krijgsman. Wie hebt ge overgezet?

— Wel, boer Wouters van Pervyse, die zijn zieke zuster bezocht heeft... de arme sloor ligt op haar uiterste... dat

mensch heeft een ongelukkig leven gehad ! En dan vrouw Machteld van Wulpen, die ter bruiloft gaat, haar oudste zoon huwt een schoon meisje van Lombaardzijde. Zoo is 't leven, hier droefheid, daar vreugde !

— Wat gaat ons dat alles aan ! schreeuwde Rico ongeduldig. Hebt ge geen man overgezet ?

— Is boer Wouters dan geen man ?

— Ja, maar een onbekende, een die zich in zijn mantel gedoken hield !

— Daar was 't vandaag wel wat warm voor ! Doch geen enkele onbekende is in mijn boot gestapt. Ge begrijpt... 'k woon hier vijftig jaren... langer nog, want als knaap hielp ik reeds mijn vader-zaliger... er zijn voor mij geen onbekenden meer, kooplieden van Brugge en Duinkerke gebruiken 't groote veer te Diksmuiden. Hier is 't niet druk, ik zal nooit rijk worden.

— 't Is om iemand gek te maken, zooals gij talmt, kreet de soldenier.

— Dank u voor de vleierij, heer krijgsman. Ge mocht wel wat meer eerbied hebben voor grijze haren !

— Maar begrijpt ge dan niet dat ik op heete kolen sta ?

— Wel stap er dan af, de IJzer-oever is lang genoeg... en er zijn andere veeren ook, waar ze rapper zullen bedienen.

— Maar Rico, als we over de rivier zijn, komen we in heel vreemde dorpen ; mogen we Zannekin nog achtervolgen ? vroeg een der makkers.

— We jagen hem na, al was het tot Brugge toe !

— Ge durft veel en 't zou me niet verwonderen als gij, met uw grooten mond, jong stierft aan een sterken boomtak... Ge verstaat me wel, hé ? merkte Sanders op... Maar alloh, als ge dan over wilt, kom mee... ik heb genoeg van uw gezelschap, neem dat kwalijk op of niet !

— Uw boot is gezonken, vertelde de gast, die dat 't best weten kon en nog droop van 't water.

— Wat brabbelt ge daar van mijn boot ? riep de veerman verschrikt.

Op een sukkeldrafje liep hij naar den oever. «Waarachtig, die vent zegt de waarheid, mijn schuit staat vol water! Wie heeft hem dat gelapt? Mijn broodwinning naar de maan! Mijn prachtige boot! Dat is laag, om een mensch zoo te ruineeren!»

— 't Is natuurlijk Zannekins werk! kreet Rico, die al heel spitsvondig meende te wezen. De schelm heeft dat gedaan, om een goeden voorsprong op ons te krijgen. Hij zal 't niet noodig geoordeeld hebben u te wekken!

— Als dat waar is... ziet, dat ge hem vangt, jongens! Hij zal mij de schade dubbel betalen.

Mijn arm vaartuig... wat een mensch toch in zijn ouden dag overkomt! Maar dat is een misdaad! kermde de wanhopige Sanders.

— En nu kunnen wij niet over, zeide Rico.

— Hier toch niet, als gij tenminste uw leven lief hebt. Wie weet wat de deugniet uitgehaald heeft... misschien wel een gat geboord!

— Waar is 't naaste veer?

— Te Diksmuiden!

— Vooruit naar Diksmuiden, maten!

— Daar gaan ze! mompelde de veerman, toen de krijgslieden wegsnelden. Sanders is nog zoo dom niet! En zelfvoldaan keerde de grijsaard in zijn woning terug. Kom maar uit uw duivenhok, baas Zannekin! riep hij. 't Gevaar is afgewend. Wat zult ge nu doen? vroeg hij, na alles verteld te hebben.

— Ik reis naar Brugge, naar mijn vrienden, niet om er mij te verbergen, doch het oproer algemeen te maken. 't Is nu de tijd.

— Voortreffelijk! Maar eerst wat eten, daarvoor hadt ge thuis de gelegenheid niet.

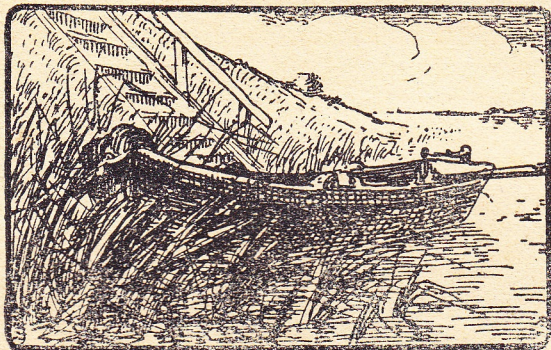
— Ik heb geen honger.

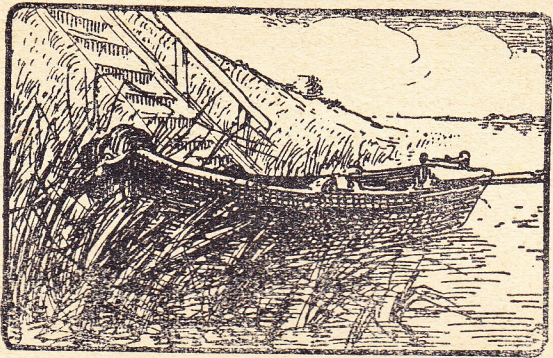
— Eet dan voor den honger, die komt.

— Ik dank u, brave vriend, ik heb geen minste behoefte aan voedsel. 't Is het beste onmiddellijk te vertrekken.

— Zooals ge verkiest. Help even scheppen, dan is de lekkе boot weer in orde.

Weldra bevond Zannekin zich op den anderen oever. Met een krachtigen, veelzeggenden handdruk nam hij afscheid van den trouwen veerman.

NIKOLAAS ZANNEKE

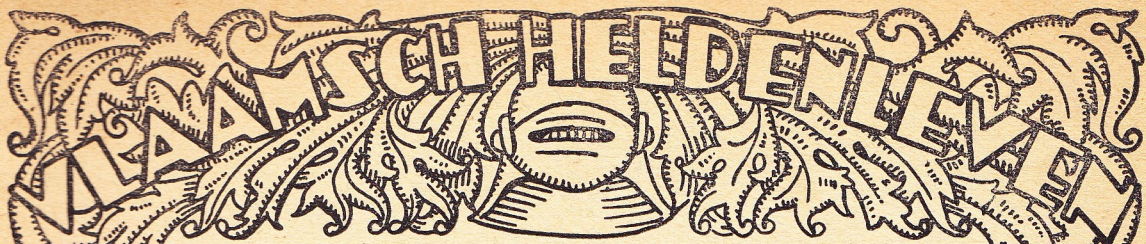

A. HANS

L. OPDEBEEK

UITGEVER

ANTWERPEN

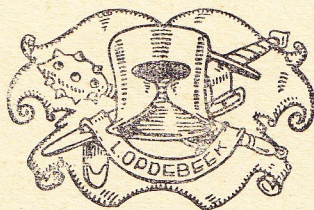
A. HANS

NIKOLAAS ZANNEKIN

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS.

KLEUROMSLAG VAN JAN WATERSHOOT.

DERDE UITGAVE

1941

*L. Lopdebeck
uitgever
Antwerpen*

INHOUD.

	Blz.
I. Het feestmaal der ridders	5
II. Het ongeluk	16
III. Op de hoeve	25
IV. De begrafenis	33
V. Op 't kerkhof	36
VI. De vlucht	41
VII. Naar Brugge	51
VIII. Te Brugge	59
IX. De volkswil	64
X. De terugkeer	69
XI. Beroering en schijnbare rust	78
XII. Voor het slot van Lampernisse	81
XIII. De list	87
XIV. De opstand breidt zich uit	100
XV. De brand van Kortrijk	104
XVI. Aan 't Fransche hof	109
XVII. Naar Cassel	111
XVIII. Te Cassel	114
XIX. De slag bij Cassel	116
XX. Te Lampernisse	123
XXI. Na den slag	126

A. HANS
CASSEL

(NIKOLAAS ZANNEKIN)

„Ze zijn daar”, mompelde de veerman. „Ze mogen nog wat wachten”.

„Doe open!” riep men buiten.

Sander ontsloot stillekens een dakraampje.

„Doe dan toch open!” hernam een der ruwe gasten. „Zeg, luie slaapmuts, moeten wij uw deur neerleggen?”

„Wie is daar?” vroeg de veerman, (bladz. 57).

„Wie is daar?” vroeg de veerman, zijn hoofd door 't venstertje stekend. „Ge doet mij verschrikken met al uw getier!”

„En we zullen u nog meer angst aanjagen, als ge ons nog langer voor uw verwenscht hok laat schilderen!”

„Ge spreekt nog al stout, pickesleeper”, spotte Sander. „Ik ontsluit mijn deur, als 't mij belieft”.

„Maar we moeten over, luiwammes! 't Is hier toch wel het veerhuis zeker!”

„Ik heb geen honger”.

„Eet dan voor den honger, die komt”.

„Ik dank u, brave vriend, ik heb geen minste behoefte aan voedsel. 't Is het beste onmiddellijk te vertrekken”.

„Zooals ge verkiest. Help even scheppen, dan is de lekke boot weer in orde.”

Weldra bevond Zannekin zich op den anderen oever. Met een krachtigen, veelzeggenden handdruk nam hij afscheid van den trouwen veerman.

